

De asemenea, o mențiune specială pentru o persoană pe care am omis-o în dedicația de la *Banchetul nebunilor*, chiar dacă îi promisesem că o s-o includ:

Sarah Magilnick

Sarah, îmi pare foarte rău pentru faptul că te-am lăsat pe dinafară. A fost în întregime greșeala mea.

UNU

— **L**a mulți ani, scumpo!
În lumina celor șaptesprezece lumânări de pe tortul aniversar al lui Claire, mama ei arăta febril de bucuroasă, purtând pe chip acel zâmbet forțat, mult prea obișnuit prin casa Danvers în ultimele zile.

Era mult prea obișnuit prin tot orașul Morganville, din statul Texas. Lumea zâmbea, pentru că era obligată, altfel...

Acum, era rândul lui Claire să facă asta și să simuleze veselie.

— Mersi, mami, răspunse, întinzându-și buzele în ceva care în realitate nu semăna absolut deloc cu un zâmbet.

Se ridică de pe scaunul ei de la masa din bucătărie și suflă în lumânări. Toate cele șaptesprezece flăcări pâlpâiră și se stinseră de la primul suflat. *Îmi doresc...*

De fapt, nu îndrăznea să-și dorească *nimic*, iar asta, mai mult decât orice altceva, făcea ca frustrarea și furia și

măhnirea să se reverse asupra ei într-un val fierbinte și cleios. Asta nu era sărbătoarea aniversară pe care și-o plănuise în ultimele șase luni, de când sosise în Morganville. Mizase pe o petrecere la ea acasă, împreună cu prietenii. Michael ar fi cântat la chitară, și aproape că-i putea vedea zâmbetul acela rătăcit, minunat, din momentele în care era adâncit în muzică. Eve, vesela și sfidătoarea adeptă a modei goth, ar fi pregătit cine știe ce tort scandalos și probabil necomestibil, în formă de liliac, cu glazură de lemn-dulce și lumânări negre. Iar Shane...

Shane ar fi...

Claire nici nu putea să se gândească la Shane, fiindcă asta-i făcea ca respirația să i se oprească în gât, iar în ochi să simtă usturimea lacrimilor. Îi era dor de el. Ba nu, ar fi o afirmație incorectă... că-i era *dor* de el ar fi însemnat prea puțin. Avea *nevoie* de el. Însă Shane era închis într-o cușcă, în centrul orașului, împreună cu tatăl lui, smintitul vânător de vampiri.

Încă nu reușea să se împace întru totul cu ideea că Morganville — un oraș normal, prăfuit, din Texas, aflat în mijlocul pustietății — era condus de vampiri. Dar îi venea mult mai ușor să creadă *asta*, decât ipoteza că Frank Collins ar fi putut, cumva, să îmbunătățească situația.

La urma urmei, îl și cunoscuse.

Bishop — noua căpetenie a vampirilor din Morganville — pune la cale ceva senzațional ca tip de execuție pentru Frank și Shane, ceea ce, după toate aparențele, constituia standardul de modă veche în descotorosirea de

oamenii cu idei exaltate. Nimeni nu se sinchisise s-o pună la curent cu amănuntele, iar ea bănuia că ar trebui să fie mulțumită pentru asta. În mod cert, ar fi fost ceva cumplit de medieval.

Cel mai rău lucru, în această privință, în cazul lui Claire, era că, aparent, nu putea să facă nimic ca să împiedice deznodământul. *Nimic*. Ce folos să fii principalul favorit malefic, dacă nu puteai nici măcar să te bucuri de postura asta... și nici să-ți salvezi propriii prieteni?

Favorit malefic. Lui Claire nu-i plăcea să se considere astfel, însă Eve îi aruncase în față epitetul, ultima dată când mai vorbisera.

Și, desigur, ca totdeauna, Eve avea dreptate.

O felie din tortul aniversar — cu vanilie, glazură din vanilie și presărat cu mici bomboane în culori pastelate (exact opusul a ceea ce ar fi pregătit Eve) — ateriză în fața ei, pe o farfuriuță din cel de-al doilea set, în ordinea preferințelor, de porțelanuri al mamei. Mama crease tortul de la zero, până și glazura: ea nu credea în nimic preparat de-a gata. Sigur era delicios, însă Claire știa deja că n-o s-o intereseze. Fantezistul tort al lui Eve ar fi fost îngrozitor la gust, i-ar fi lăsat dantura și limba pătate cu negru, dar lui Claire i-ar fi plăcut la nebunie fiecare înghițitură.

Își ridică lingurița, clipi ca să-și frâneze lacrimile și atacă delicatеса aniversară. Mormăi un „Minunat, mami!” cu gura plină de tort și o senzație de plutire și de tristețe.

Tatăl ei se așeză la masă și acceptă, la rândul lui, o felie.

— La mulți ani, Claire. Ai vreun plan pentru restul zilei?

Da, avea planuri. Tot felul de planuri. Își imaginase pe trecerea aceasta de un milion de ori, și, în absolut toate variantele, finalul era cu ea și cu Shane, singuri.

Ei bine, ea era singură. La fel și el.

Numai că nu erau singuri *împreună*.

Claire înghiți și rămase cu privirea coborâtă spre farfurie. Era pe cale să rostească adevărul, cu toată sinceritatea: *nu*. Nu avea niciun plan. Dar gândul de a rămâne înțepeni-tă acolo toată ziua, împreună cu părinții ei, cu ochii lor înfricoșați și zâmbetele lipsite de veselie, era prea greu de suportat.

— Mda, răspunse. Ar... trebui să mă duc la laborator. Myrnin are nevoie de mine.

Myrnin îi era șef — un șef *vampir* — și ea îl detesta. Nu-l detestase dintotdeauna, însă el o trădase o dată prea mult, iar ultima oară îi pusese capac: îi dăduse, pe ea, pe Michael și pe Shane, pe mâinile celui mai rău dintre dușmani, doar pentru că lui îi fusese mai simplu decât să le fie loial, când se încurcase treaba.

Practic, putea să-l audă pe Shane, rostind pe un ton încărcat de ironie: *Păi, e vampir. La ce te-ai fi așteptat?*

La ceva mai bun, probabil. Și poate că asta o clasifica drept o tâmpită, fiindcă, vezi tu, el chiar e vampir, și în definitiv, Myrnin nu se putuse niciodată lăuda cu o sănătate mintală grozavă. După cele întâmplate, ar fi refuzat să lucreze cu el... numai că n-avea cum să refuze orice fel de ordine directe ale lui Bishop. Magie. Claire nu credea în magie — aceasta fiind, cel puțin din punctul ei de vedere,

doar o știință care n-a fost cercetată încă pe deplin — însă acest lucru se apropia stânjenitor de mult de cerințele definiției standard.

Nu-i plăcea să se gândească la momentul acela în care devenise — așa cum atât de limpede se exprimase Eve — un pion al răului, deoarece se temea, în cele mai dezgustătoare profunzimi ale coșmarurilor ei, că făcuse alegerea greșită. Când întinse mâna după paharul cu coca-cola, mâneca lungă a tricoului îi alunecă pe antebraț, dezvăluind ceea ce-i făcuse Bishop: era un tuș albastru, ca la acele tatuaje tribale ale bikerilor, numai că tușul acesta *se mișca*. I se făcea rău când vedea felul în care i se rotea și i se zvârcolea pe sub piele.

Nu există magie. Nu există.

Claire își trase mâneca la loc, ascunzând semnul: nu de părinți, fiindcă ei n-ar fi putut vedea absolut nimic în neregulă la brațul ei. Era ceva pe care puteau să-l vadă numai ea și vampirii. I se păruse că s-ar mai fi decolorat din ziua în care i-l aplicase Bishop cu forța, dar poate că nu era decât o autosugestie. *Dacă se decolorează îndeajuns, poate că nu-și mai face efectul*. Poate că n-o va mai forța să i se supună ori de câte ori îi dădea el ordine.

Nu avea cum să știe dacă vraja slăbea, oricum ar fi făcut, decât dacă era dispusă să riște să-l sfileze fățiș pe Bishop. Ceea ce era ceva mai puțin recomandabil decât înotul într-un bazin cu rechini, unsă pe tot corpul cu untură de pește și cu un afiș mare pe care să scrie *Mănâncă-mă*.

Întorsese pe dos biblioteca lui Myrnnin, căutând orice informație legată de ceea ce-i făcuse Bishop și de cum putea scăpa de asta, însă, dacă exista vreo astfel de informație, era mult prea bine ascunsă, încât s-o poată găsi ea. *Pentru binele tău*, probabil că i-ar fi spus, însă ea nu l-ar fi crezut. Nu l-ar mai fi crezut. Myrnnin nu acționa decât pentru binele lui, și al nimănui altcuiva.

Bine măcar că izbutise să definească efectul tatuajului asupra ei: îi înlăturase voința de a-i spune „nu” domnului Bishop. *Nu e magie*, își repetă sieși pentru a mia oară pe ziua de azi. *Nu e magie, fiindcă nu există magie. Totul are o explicație. E posibil ca noi doar să n-o putem înțelege deocamdată, însă tatuajul ăsta se supune anumitor reguli și legi, și trebuie să existe o cale de a-l îndepărta.*

Claire își trase încă o dată mâneca peste tatuaj, iar degetele îi atinseră în treacăt brățara din aur pe care încă o purta. Brățara Ameliei, având imprimat pe ea simbolul fostei stăpâne a orașului Morganville. Înainte de sosirea lui Bishop, reprezentase un semn al Protecției... însemna că ea avea față de Amelie anumite datorii, de obicei sub formă de bani, de servicii și de donări de sânge, iar în schimb, Amelie — și ceilalți vampiri — trebuiau să se poarte drăguț. Era cam ca o Mafie, dar una cu colți. Și înțelegerea nu se respecta chiar totdeauna, însă oricum era cu mult mai bine decât să umbli prin Morganville în chip de prânz gratuit.

Acum, însă, brățara nu prea mai reprezenta cine știe ce avantaj. N-o mai văzuse pe Amelie, nici nu auzise vreo

veste despre ea, de săptămâni, și toți aliații Ameliei păreau să fi dispărut în luptă. Cei mai proeminenți reprezentanți ai comunității vampirilor din Morganville erau fie în ascunzătorile lor, fie chiar morți... iar ceilalți se aflau sub stăpânirea lui Bishop, ceea ce însemna că nu mai aveau o voință a lor, proprie. Și se părea că numărul acestora creștea de la o zi la alta. Bishop ajunsese la concluzia că i-ar fi dat mai multă bătaie de cap nimicirea opozanților, decât convertirea lor.

Exact cum o convertise și pe ea, cu toate că ea era se pare singura ființă umană pe care se obosise el să și-o plaseze direct la degetul mic. El nu avea o părere prea bună despre rasa umană, în general.

Claire își termină de mâncat tortul, după care își desfăcu, îndatoritoare, cadourile pentru ziua ei, pe care părinții le aduseseră pe masă. Pachetul de la tatăl ei — ambalat de mama, după cât de îngrijit erau împăturite colțurile — conținea un frumos lanț din argint cu o inimioară delicată. Din cel al mamei, scoase la iveală o rochie — Claire nu purta niciodată rochii — cu o culoare și o croială despre care Claire era convinsă că ar fi fost absolut dezavantajoase pentru statura ei mărunță.

Cu toate acestea, îi sărută pe amândoi și le mulțumi, promițând că va încerca mai târziu rochia și probând lănișorul de dragul tatălui ei, atunci când mama dădu fuga la bucătărie să pună bine tortul rămas. Și-l potrivi deasupra lănișorului cu cruciuliță dăruit de Shane.

— Stai, zise tatăl ei, încercând să-i fie de folos. Ți-l desfac eu pe celălalt.

— Nu! strigă ea, ducându-și repede mâna la lăntșorul de la Shane și făcând câțiva pași înapoi, cu ochii mari. Scuză-mă... dar pe ăsta nu-l scot niciodată. E... a fost un cadou.

Atunci, înțelese și el.

— Ah. De la băiatul acela?

Ea încuviință și lacrimile începură iarăși să-i usture ochii, fierbinți. Tatăl ei își desfăcu brațele și-o ținu la pieptul lui vreo câteva clipe, după care-i șopti:

— O să fie bine, draga mea. Nu plânge.

— Nu, nu plâng, răspunse ea, deznădăjduită. Nu și dacă n-o să facem *noi* să fie bine, tati. Nu înțelegi? Trebuie să *facem* ceva!

El o împinse ușurel înapoi, până la o lungime de braț, și-o studie cu ochii lui obosiți, miopi. Nu prea fusese într-o stare grozavă de sănătate de o vreme încoace, și de câte ori îl vedea, Claire își făcea tot mai multe griji. *De ce nu s-a putut să nu-mi amestece și părinții în toate astea? De ce i-au mai târât până aici, în miezul nebuniei?*

Înainte, situația fusese bună; mă rog, poate nu tocmai bună, dar măcar stabilă. Când venise să urmeze facultatea la Texas Prairie University, fusese nevoită să părăsească nebunesc de primejdiosul cămin în favoarea găsirii unei anumite siguranțe, așa că ajunsese locatară a Casei Glass, împreună cu Eve, cu Shane și cu Michael. Mama și tatăl ei rămăseseră la adăpost, departe de oraș.

Dar asta numai până când Amelie ajunsese la concluzia că ademenirea lor aici ar ajuta-o s-o manevreze mai bine pe Claire. Acum, și ei erau locuitori ai orașului Morganville. Captivi ai lui.

Exact la fel ca și Claire.

— Am încercat să plecăm, draga mea. Am luat-o pe mama ta, alaltăseară, și am pornit, dar motorul mașinii s-a oprit la marginea orașului. Nu cred că domnul Bishop vrea ca noi să plecăm, adăugă el, cu un zâmbet palid.

Claire se simți un picuț ușurată la gândul că măcar încercaseră, dar numai pentru o clipă... după care ajunse la concluzia că era mult mai îngrozită.

— *Tati!* Te rog, nu mai încerca așa ceva. Dacă te prind vampirii în afara orașului...

Nimeni nu pleca din Morganville fără permisiune; existau tot felul de opreliști în acest sens, dar faptul că vampirii erau neîndurători în privința hăituirii celor plecați era suficient ca să-i împiedice pe cei mai mulți.

— Știu, zise el, lipindu-și palmele calde de obraji ei și privind-o cu atât drag, încât îi frânse inima. Claire, tu te crezi pregătită să iei lumea în piept, dar nu ești. Nu vreau să fii în focul bătăliei. Ești, pur și simplu, prea *mică*.

Ea îi răspunse cu un zâmbet trist.

— E prea târziu pentru asta. Și, pe urmă, tati, nu mai sunt copil: am șaptesprezece ani. Ca dovadă, lumânările de pe tort și tot restul.

El o sărută pe frunte.